Starosolskij Volodimir, advokat Lwow Polska

IV
17075
335-2

Рік: XIII. лютий 1935

ЧАСОПИС ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ

Число 2. | Видавець і відвіч. редактор: АНДРІЙ ВОРОН | Передпл. на рік Кč 8

Вихова характеру в пласті

„Народ вдячний за свої успіхи не так оружній силі, як числу характерних одиниць між населенням“.

„Коли чоловік хоче мати в життю успіхів, більше потребує характеру, як спритности.

Є отже характер тим чинником, який в першій мірі має вартости, як для цілого народу, так і для одиниці зокрема.

Ерудицію, то значить, загальне образование, може здобути собі кождий у школі. Але де научитися много більше важному предметові; сильному характерові? Легка на це відповідь: Нема ще до днесь підручника, який містив би вправи для досягнення певного характеру.

А пречінь, як людина хоче досягнути каріери, то на сам перед мусить старатися упевнити, усталити свій характер, свою повагу.

А для того найліпше годиться юнацький вік, бо в тім віку найбільше вражливі хлопці.

Характер молоді не може бути вправлений примусом. Кождий має в собі вроджений зародок характеру; треба лише його відкрити й розвинути. Та як?

Характер в своїй основі є результатом впливів оточення молоді. Хочете доказів; візьміть собі на примір двох хлопців — близнят. Учіть їх разом в школі тому самому предметові. Але дайте їх обох до різних, противних собі, щодо способу виховання, оточень; умістіть їх до різних родин, підшукайте для них різно вихованих приятелів. Одного з них передайте ласкавій, старостливій мамі, між люде добрі; чистотні товариші, де будуть йому довіряти, а де буде жити чесно, ведений справедливими законами життя. Другого хлопця залишіть у болоті суспільного багна, в розбурханій родині,

Львівська бібліотека АН УРСР 2259 № Ж-2259

між товаришами улиці і поганих нічних осередків, лайдаками, злодіями.

І можете самі на свої очі бачити з яким характером підросте перший, а з яким другий хлопець.

Є у нас тисячки дітей — молодежи, які зовсім зтрачені і для народу і для вітчини; ростуть на тлі безхарактерности і стають нето що корисними але небезпечними для народу.

А може сеся молодь бути охоронена; треба лише дати їй спромоги попастися до доброї суспільности, шляхотного оточення. А то зробитися має завчасу, щоб не було пізно для цілого їхнього життя.

Та є богато і таких, що ще не попали аж на дно згаданого багна. Подумаймо на них і уявім собі о скільки ціннійшими стали б вони для себе, народу й для цілого суспільства, коли б їм в одповідний час була дана можливість кращого розвою характеру.

В цім і криється найважніший середник пластвого виховання. Виховання! Не научування, не слова а все лише слова Але практичне, діяльне і корисне виховання Призвичаїти хлопця і дівчину учитися для себе, не для школи і не для нот; дати їм зрозуміти, що характер є певною основою для їхних відомостей, які не будуть корисні для них доті, поки не потрафлять їх зужити для чесного добра свого й чужих.

В ділі виховання пласт має першенство і перед школою. Школа щойно хаплеся того, що пласт вже більше, як четверть століття успішно переводить. Не жаліймо отже праці в пласту. Лиш характерний народ має право на життя! Народ без характеру сам піцупадає й загибає.

Отже до праці в пласті.

Іван Новак.

А. Вільшина:

§

Братя, хочемо жити на волі?
Ну ж тоді до праці берімся!
Не будьмо ми байдужні і кволі,
Закращу майбутність небарімся!

Не поможуть мрії — нарікання,
Вязнені у грудях віками . . .
Час лишити скарги і охкання
Час до праці, власними руками . .

Сильніми духом богато зможем
Зробити у кровавім поті чола,
Нема надії, що хтось поможе,
Хочби і сласні його слова.

Нуже до праці, в кого ще сила,
В кого з народом горить чуття,
Кому країна родная мила . . .
То ж віддай за неї і життя . . .

Мукачево, 19. І. 1935.

В. Вуйко:

Галюцинація

Вс. о. Петрові К-у.

Рожева, свіженька й кругленька, мов ранита золота, котилась по розлогому попівському подвіррю, наче кулька на біліярді, попівна Марта.

Здоровля, сонце, молодість і тепло родиного кубелця давали їй непочуваєме почуття повної радости. Потріб\вала від життя тільки можливого: руху, крику, сміху та розкидання на всі боки енергії, що пирскала з неї незтримним каскадом. Не ходила, лише носилась від одної справи до другої, а тим часом ще страшенно кортіло покотитись колобком з одкосу пивниці, підскочити серед простору двору так високо, щоб ніжки затріпотали, як серце у дзвоні, або на всю рожеву пащечку гукнути до синього лісу, що так приманчиво кличе на свою мураву. Та ж Марта — вже не маленьке дитятко, а особа поважна, старша пластунка, якій на цілий сьогодняшній день звірено все господарство. Та й у подвіррі — двоє слуг і кожної хвилини хтось приходить, потрібуючи тата чи маму. То ж мусить Марта триматись з почуттям власної гідности ...

Єдині законні пустощі — спів. І Марта з самого рана співає, мов стрибаюча берегулька. Дивно тільки, і чого сьогодня на цілісенький день прилипла на язик пяницька пісенька, що так сама й виривається з уст:

„— Ой, кужелю, мій кужелю,
Робити я не здужаю!
До кужеля — рука дріжить,
А чарочку добре держить!“

Почала з тим „кужелем“ літати від пробудження й певне не відвяжеться аж до повороту мами й тата з Ужгороду...

О! Вже й сонце пішло купатись в річку. Незабаром повернуться й любі. Буде радість: навезуть подарунків, несподіванок і солодощів... Добре! Та ж і Марта не лишиться в боргу: вона зробить татусеві нечекану вечерю: *верещаку!* Як часто няньо згадував про неї, що найдужче за все смакувала йому „на Вкраї ї-ні да а-лекій“... Марта дістала від товаришки еміґрантки рецепта й не пропасе цієї нагоди порадувати татуся смашною несподіванкою. Вже все приправлено, треба тільки в комору по сушені сливи...

Та ж досада!.. Прийшла тютка Панасюрчиха по раду на доччину неміч. Лікарська рада... що тут сказати?! Але скаут мусить знати все й з кожної життєвої труднації враз найти найліпший вихід та кожному помогти в біді. Поки ж

докладно погомоніли, вже й споночіло. Ах, сливи ж! . . .

Марта вхопила кошичок і як кегельбаном, покотила просто-просто до комори, що стояла за великим садом. Ледве просунула в дверну дірочку довгого залізного ключа, але так щасливо втрапила відразу, що двері відчинились без жадної замороки, неначе й не були замкнені.

В коморі вже панувала цілковита пітьма. Марта витягла поперед себе руки, щоб не потикнутись на липівку з медом чи бочку з тенґеричною дертю, й, зробивши кілька кроків наперед, зненацька відчула під рукою тепле, шаршаве, бородате обличча. Скамяніла на місці, аж зартимала руку на густій і — мабуть довгій, — як прядиво, бороді. Але ж свідомість враз освітила її. „Скоб!“ — ударило в голову коротке спасенне слово : в цьому був поратунок — і напружила всі сили свого зблідлого духу.

— Ой, кужелю, мій кужелю!.. — промовила, напів — співаючи, — і коли вже я найду час тебе спрясити ?! — легенько відкинула бороду й відступила крок назад.

— Аж ось де тії сливи! — вхопила жменю й порачкувала до відчинених дверей.

Зачиняла помалу, жбурнула геть сливи й швидко наложила клямку на двері знадвору та застромила залізним ключем.

Тільки тепер відчула, як їй стерпли ноги, як на голові ворушаться кучерики, а дрібні зубки торохкотять, мов телеґрафний апарат на залізничій стації. Не могла рухнутись, аж поки новий пароксизм жаху при думці, що недобре замкнула комору, не кинув її аж в обійстя. Влетіла в кухню, мов ошпарена, біліща за крейду, й впала на куховарчине ліжко.

Саме перед приїздом панотця привели її куховарка та сусідка до тями. Але попівна: не сказала їм причини.

— Нічого і ви не говоріть матусі. Сама потім скажу обережно, щоб не налякати.

— А, не бійтеся, панночко, не бійтеся. Буває це часто з кожним, — примовляла сусідка. — Мліcть, як сон : перейде — й сліду нема! То щось вам унутрі повернулось . . .

Пан отець не дістав верещаки на вечерю. Подарунки й сюрпризи зробили враження, менче сподіваного. І хоч Марта ніби й дуже уважно слухала мамини повідання, навіть репитувала й про те й про инше, та в дійсности не чула нич. Була повна своїх думок, над якими панувала одна, що на неї не могла знайти відповіди : чи сказати негайно татусеві й мамі, що в них у коморі сидить полонений злодій, чи витримати аж го ранку, щоб вони могли спокійно виспатись, щоб можна було покликати людей та стражника, бо у тем-

ряві злодій може й втекти, або недай Боже! когось покалічить.

Та не одурити мамчиного серця! І без слів догадалась про Мартин неспокій, а тут ще й куховарка прозрадила недоречним запитанням-чи вже Мартусі покращало? І призналась Марта, як у темній коморі несподівано вхопила злодія за бороду та як замазала йому очі тим набридливим „кужелем".

Вирішили почекати до ранку, тільки добре позамикали „на всякий випадок" двері, що звичайно ніколи не замикались.

— А тепер, гайда спати, сказав, заспокоївшись пан отець. — Не бійтесь нічого, бо може тобі, Марто, лише так помарилось. Галюцинації, дівчино, трапляються частіше, як ми гадаємо.

Та Марта сеї ночі не спала. А щойно начало на світ благословлятись, накинула на себе суконьку й босоніж нищечком викралась з хати. Нечутно підійшла по росяній траві до комори й послухала: за дверима вчулось розпучливе зітхання. То-ж таки злодій був там. Зітхав тяжко й жалісно, очевидно, резиґнував.

— Агов, чоловіче, промовила пошепки попівна,-тільки я, мама й няньо знаємо, що ви . . чи ти там. Але-ж і ми не знаємо, хто ти. Ще все село спить. То-ж, коли мені, як попові на сповіді, пообіцяєш, що більше не ходитимеш на крадіж аж до смерти, я відімкну двері й пійду в хату, а ти за хвильку вийди й тікай садками, щоб ніхто тебе й не звидів. Згода?

— Згода! Най вам Бог заплатить! Присягаюсь, що. . .

Але Марта вже не слухала зарікань бородатого. Тремтячою рукою висмикнула ключа, зняла клямку й вихорем пурхнула до хати, не оглядаючись Пречінь в хату не вскочила: притислась почервонілим личком до віконця в сінях і пильнувала, як незнайома здоровецька постать, низько пригнувшись до земли, шугнула з комори в тінистий сад. Тоді Марта пристояла ще хвилину, а потім знову побігла до комори Там зняла з стіни кужель прядива й повісила його на гак посеред бантини, а тоді замкнула двері так, як були вони замкнені вчора вранці.

— Най буде таткова правда: солодко посміхнулась, загортаючи охололе тіло теплою ковдрою, няньо й мамка менче боятимуться моєї галюцинації, як невиданого злодія. . . .

Освіта і праця є найліпшим окружіем до здобуття прихильности долі.

Краєве пластове свято.

Подається до відома всіх пл. частин, що на основі ухвали окр. звітодавців (на засіданні, дня 30. IX. 934 в Севлюши) відбудеться дня 4-5. і 6. V 935 в Севлюші кр. пл. Свято-Юрське свято, в якому повинні взяти участи всі укр. пл. частини Підкарпаття.

Орґанізаційний комітет виробив програму яку отсим подається до загального відома:

Орґанізацію свята повірено О. П. С. в Севлюші.

Перебіг свята:

I. Дня 4 V. 935 (субота) зрання приїзд пл. частин до Севлюша і розбудова табору. По обіді проби спільних виступів (вправ, хорових співів, танців і т. д.) Вечір публична таборова ватра.

II. Дня 5. V. 935 рано участь на Богослуженню. О 10 год. спортові (легкоатлетичні) змагання о першенство. По обіді публичні виступи всіх частин на площі:

Виступ пл. хорів (зокрема, і всіх разом) окремі і спільні виступи свіх частин з нар. танцями, вільні вправи хлопців і дівчат і т. д. Вечір: Театральне представлення з забавою.

III. Дня 6. V. 935 (на Юря) рано таборове Богослуження, (співають пл. хори) пл. присяга, посвячення пл. прапорів. Похід містом. По обіді: Вільно до 16 год., виголошення вислідів змагань, розвязання табору, відїзд.

Взиваються всі пл. частини негайно почати інтензивну підготівку до зїзду, а то: 1. На зїзді мають право брати участь лиш одностройовані пластуни (нки), тому нехай провідники подбають про одностроï для своїх частин.

2 Кожда частина повинна мати всій пл. прапор.

3 Всі провідники зголосять до 28. лютого с. р. приблизне число учасників на зїзд, на адресу нище подану, щоби можна було постаратись про шатра (приміщення для всіх) і стравування. Цілоденний харч 5 Кч.

4. Для одностайности при виступах всі частини повинні перебрати пл. впоряд по підручнику скм Д. Козицького: „Пл. впоряд“. (Дістати у редакції „Пластуна“)

5. На днях розішлеться всім пл. частинам „Вільні вправи“ для хлопців і для дівчат, які повинні всі частини підготовити, щоб на зїзді спільно вправляти (До хлоп. вправ потрібна пл. палиця.)

6. Всі пл. хори підготують для спільного хорового виступу дві пісні, які будуть куріням в сих днях заслані.

(Очевидно підучити і пл. гимн а зокрема кожний хор 3 пісні для окремого виступу. Бр. дириґенти зголосять до 28 лютого с. р. ті 3 пісні, з них 2 будуть вибрані до виступу.)

7. Всі частини підготовлять для спільних виступів такі нац. танці: аркан, катерину, гонивітер і гаївку.

8. Пл. старшина робить стараня щоб на день 4. V. 1935 учасників зїзду звільнити від

шкільної науки.

Потрібні і дальші інформації в обіжниках і в черговому числі „Пластуна“. Приголошення слати на адресу: Я. Шепель, Севлюш, Розсипала 34.

Скоб! Кр. Звітодавець.

М. Блеск:

„Плекатиму силу ума свого й тіла“...

(Продовження)

Моїм завданням було на згаданім вже курсі перебрати бодай якусь частину впоряду *практично;* а тому брав я меньше теорії. Одначе тут я мушу те, що переводив практично, подати в теорії та старатися буду так передати, щоби всі, або бодай старші пластуни, що вже є ліпше обознайомлені із впорядом, могли вибрати із мого те, що потрібне, а навіть конечне є про вишколі пластунів взагалі, а з'окрема інструкторів впоряду.

Коли маю когось на щонебудь навчити, мушу собі усвідомити, як то зроблю, як буду поступати при навчанню, щоби моя праця не пропала даром. Для того мушу перед початком тої праці сам належно приготовиться. Не вистарчає, коли сам знаю річ, яку маю вчити; мушу вміти других навити. І вчителі, професори та всі що займаються вихованням молоді або народу, до своїх лєкцій приготовляються. Тим більше і краще приготовиться інструктор руханки та впоряду.

В чім полягає приготування інструктора?

1.

Інструктор повинен бути приготований з огляду *теоретичного, практичного і як инструктор* (з огляду инструкторського)

а) *Теоретичне приготування* полягає в тім, що інструктор перестудіює відповідні уступи впоряду та інших пл. підручників та приписів, де говориться про вправу, котру хоче вчити. В цій частині підготівки *мусить здобути правильний теоретичний образ вправи і засвоїти собі прикази і фахові вислови, яких невільно нівякім разі заміняти.*

б) *Практичне приготування:* інструктор мусить до кожної вправи сам *вправитися* так, щоби міг ту вправу *взірцево* виконати і показати, а так само показати, *поволі,* навіть почастям — на такти з відповідним теоретичним поясненням. При цій частині приготівки мусить набути такої зручности у виконанню вправи, щоби як взірцеве так і повільне показання міг провести перед новиками без хиби. При найменьшій хибі, або невдалім показанню вправи, у підпорякованих

зменшується довірря до провідника і тим самим замісць успіху зроджується деморалізація.

в) З огляду инструкторського приготовиться впорядчик в той спосіб, що наперед обдумає як поставить свою частину при вишколі та у яких віддалях між поодинокими новиками. З котрого, або із скількох боків покаже вправу взірцево. Часом навіть місце площі, на котрім думає вправляти, мусить собі наперед означити. Обдумає з якого боку покаже вправу повільно підчас пояснення. Чи пояснить цілу вправу нараз, або тільки по частям — на такти.

Приготовить собі далі цілий поступ навчання, якими пічне викладати та котрими хоче дану вправу навчити. (Прод. слід.)

А. К.

Трівога в гуцульскім пластовім таборі

III.

Нападу хоч не було,
Але в лісі щось гуло,
Ворог може є в діброві,
„Тому будьмо все готові“ ! . .
Циганка сестра поважна,
Що продукти берегла,
До поради командата
Тут рішучо додала
Жартів, фіґлів я не знаю,
А ось так вас сповіщаю
Злодія поб‘ю дрючком !!
А на далі я, щоб знали,
„Спати буду під замком“ !
Чорт не спить і не дрімає,
Християн все спокушає !
У тім пралісі, Бог знає,
Який „фрас“ нас підглядає?
Товариство озиралось,
Страху трохи все ж набралось
Ніч - то чари в лісі в горах, ,
Дух опришків живе в зворах,
Вночі треба чатувати.
Злу без бою не даватись !
І в горах нема спокою.
Ворог стежить за спиною. .
Лиш секретар - Вовк сіреньлий
Був спок йний й веселень кий,
Звіт свій совісно писав,
Любо сам собі всміхав,
Тут брати, глядім причину,
Хто створив оту картину,
Що ми в річку сторч плигали
В хащах дерлись і кричали!
Але проба показала,
Що в нас сила не пропала !
І всі тут ми здоровенькі,
І до того веселенькі !
Товариство вспокоїлось,
До шатер знов розходилось,
А тихо спати положилось,
(Треба силу шанувать!)
Все затихло в чарах ночі,
Лиш плакали чиїсь очі,
Спросоння хтось говорив,
Що не хоче таких див.
Горішок не міг заснути,
(Тяжко знов самому бути!)
Безхибно я камандував,
А в баталію попав !
Команданта погляд ясний,
Оглядав табор свій власний
Най живе пластун Лелія.
З зернятка росте надія !
Хоч в болоті ми копали,
„Фортецію“ збудовали!
Колиби, табор зробили,
І на віки закріпили !
Думки широко летіли,
Світ далекий полонили. . .

Мої хлопці молодята,
Колись будуть з них орлята!
Будуть чесно працювати,
Свому краю помагати!
Думки мрійно так летіли,
„Шереґієвку“ творили,
А стомлені за день очі,
До сну голову хилили...
Видить в хмарах диво - див.
Миліони пластунів!
Стрункі ряди мерегтять,
Пісні радісні звучать!
А на білому коні,
їде ВІН у вишині!!!

Грає музика поход,
Їде вільний весь народ!
Комендант сонцем сіяє,
Хоче крикнуть, силь не має,
А тут Бульба захропів,
Мрії радісні розбив....
Грім здрігнув і пробудився,
Од ліса туман стелився,
Поток тихо воркотав,
А табор спокійно спав
Лише варта не дрімала,
Пильно табор доглядала,
Та ясного сонця світла,
В краю рідному чекала.

Скоб!

Петро Пойда:

На гриби...

I.

На вчорашних сходинах пластун Крук прочитав реферат про нашого найбільшого ґенія, батька Тараса Шевченка. На кінци свого реферату закинув цілому нашому куріню, що наша домівка не має, не пишається, портретом нашого бать ка Тараса.

Всі ми вийшли із сходин опареними. Похиленими голова ми зачали розходитися котрий куди до дому.

Я пішов із братом фільозофом у напрям нашої вулички

— Ти знаєш, що брат Крук досить здорово заганьбив усіх нас на днешних сходинах.

— Нема де правди діти, заганьбив. Але що, ти знаєш які наші грошеві засоби. В касі ледви корона-дві находиться.

— В касі так, але тут же ще й ми, продовжував своє фільозофування брат Мудрець. Скільки коронок промарнуємо ми денно. Чи на солодощі, чи на ріжні закуски, забавки, тощо. Колиб ми брали справу лише трохи важнійше, повірь мені, що вже можна булоб зложитися на один портрет нашого великана.

— Це так, але що коли мине й тиждень два, а я не бачу не то що пять але навіть і одної коронки.

— Бо ледарі ми. Не маємо підприємчивости. Маю одну думку. В лісах щойно ростуть гриби. А що якби ми завтра рано не протягалися ліниво в постели, але десь так коло четвертої рано видалися до ліса. Певно до обіду назбиралиб стільки гриб, що моглиб за зароблені гроші купити портрет.

— Добре, я з тобою. Завтра рано поверни, як лише рано схочеш. Я буду на тебе чекати.

II.

— Юре гов! Веди сюди човен. За кілька хвилин ми посідали і опинились серед сріблистих филь Тиси. Бистра вода не довго гралася з нами. Перекинула на другий бік, мов сніп соломи. Ми пішли далі. Скріз знайомі люди: Іван, Цильо, Міша. . . Таж се селяне із сусіднього села! А певно, що так. Куда ідуть пани? — питають, По гриби, люде добрі, відповіли ми. — Коби Господь дав дощу, та буде їх доста в нашім лісі. Урожайна в нас землиця . . Пішли ми далі. Заходимо в ліс. Такий густий, зелений.

— Но, Петре! Тепер ти іди берегом, а я пускаюся в долину. Тільки знай, не женись дуже далеко, щоби не заблудив. І ми розійшлись. В кожного очі впялись в землю, щоб не пройти ні однісенького гриба. Тай гриби мудрі. Ховаються за дерева і тільки вершки капелюхів іронічно показують. Було їх повно. За кожним буком два-три. Аж тут філософ телефонує: Петре, гов! . . . Відгомін слів рознісся широко по лісі. А що віддаленість була велика, ледви почув. Відповів і знов тихо. Збіраємо далі. Ходжу так далі по лісі і думаю. Аж тут брат передімною. А що Петре?! Чи є щось? Є відповідаю, є досить.

III.

— Мабуть є вже полудне. Подивився фльософ на годинник. Справді година геть геть полетіла. Поклали ми кошики на землю і посідали. Треба-би щось зїсти. Їй Богу, треба, бо слина тичесь скрізь зуби. Пообідали ми і давай по воду. Обід смачний, то-й пити хочеться. Напились водиці і знов посідали. Та нещастя всюди тичеться вперед — захотілося спати. Очі самі закрились і голова опинилась на землі.

— Петре ти! Вставай! А гриби де? . . . Берися та йдім, бо часу мало, а Тиса далеко. Зібрались ми й пішли. Ліс такий густий, що годі й розібратись часом. А пташки? . . . Справді рай. Як почнуть щебетати, то ходилось би так цілі дні-ночі.

Гаряче сонце, ліс, щебет пташат. . . Все те створено для чоловіка. Сонце схилилось, а ми ще в лісі. Пора до дому! Та мені не дуже хотілось кидати ліс. Однак балакаючи дійшли ми до Тиси. Гостів було богато. Посідали і човен пустився на сріблисту воду. В коротці опинились ми на протилежнім березі.

* * *

За два кошики грибів дістали ми на торзі 28 корон чеських. У Богатирева купили зараз портрет Шевченка за 25 корон, а 3 Кч, що зісталися, передали ми до курінної каси.

Днесь наша домівка має портрет Шевченка.

Хуст, осінь 1934.

Скоб!

Василь Жмутко:

Поширюймо круг пластової ідеї.

За останні роки пластова ідея зміцнівши, ставши щоденною потребою молоді, стала охоплювати чим раз ширші круги. Наш пласт має вже за собою не одну сотку молоді. За містом здобуває село На селі став він єдиною орґаніза-цією молоді, що виховує, вчить і показує; від курінів вовченят — до курінів села пласту. Студіююча молодь, що вийшла із села зєдналась з селянскою молоддю, щоб спільно сповнити обовязок супроти нації, не сміє забути і про дальшу свою працю серед ремісничою молоддю в містах. Щоб життя народу розвивалося, йшло вперед, мусить він бути самовистарчальним. Наш селянин не сміє тяжко запрацьований гріш віддати чужому ремісникові, часто ворожому для него. Мусимо утворити власне ремісництво.

Ремісники здебільшого заряджені в містах, які як знаемо носять чужий характер. Хоч і проминуло шіснацять літ освободженого життя характер їх ні трохи незмінився Чуже місто проковтує ті одиниці, що посилає до нього село. У чужому місті молодь що прийшла на науку до ремісників, не маючи відомости і покинена без звязку, попадає часто ще і в неморальність, з бігом часу деморалізується.

Томуто наша пластова молодь повинна взяти собі на серце долю ремісничої молоді. Мусить взятися до зближення з нею і до охоронення її від чужих впливів Найкрасшою охороною буде орґанизація ремісничої молоді в пласті. Згуртування ремісничої молоді звязано з великими труднощами, але коли добре приготувати і розваживши справу, труднощі дадуться поконати. Окрім пластового виховання треба вишколити ремісничу молодь загально, щоб наші ремісники могли бути на рівні з іншими. Здобутям ремісничої молоді, здобудемо характер міста і замкнемо круг, з якого вже не вийде наш гріш.

— ПЛАСТОВІ КУРІНІ, при народній школі в Берегові, під проводом учителя Миколи Вайди ведуть живу пластову працю. Що тижня в суботу відбуваються пластові сходини, на яких є богато різна програма. Провідник вияснює, що то є пласт і яке завдання має пласт. Пластуни вищих поступних річників виступають з деклямаціями, співають, оповідають свої пригоди, зміст прочитаних книжок. Пластунки виступають з ритмичними вправами яких навчили пластунки ґімназії. Танцюють національні танці. Найцікавійша точка пластових сходин се ПЛАСТОВІ ГРИ. Улю-

ПРОВЕРЕНО С/Ф. 1987

слена гра,-се гра Кіма, коли всі пластуни напружено працюють Кромі сього відбуваються маленькі свята в честь наших поетів. На сяке свято окрашують пластуни класу Був устроєний „День чистоти“, коли всі пластуни і поміщення мало бути чисте и порядне. Приготовляємося на „Тиждень читання“, коли будуть перегони хто кілько кних перечитав. При чому всі мають знати корот кий зміст прочитаної книги Дальше „Тиждень Рідної Мови“ коли всі всюди будуть говорити Рідною Мовою. Той тиждень приготовляємо так, що діти в Берегові і дома будуть говорити з родичами Рідною Мовою і будуть величати ту мову, якою учаться в школі. Чекаємо сніг аби іти санкатися. . .

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

В останнє просимо наших довжників вирівняти свій довг з року 1934 в сумі Кч 5. Для вас це маленька сума, але для нас це великі гроші.

Одночасно просимо наших шапівних читачів переслати нам, чеком приложеним до 8. числа, передплату на рік 1935 в сумі Кч 8.

Також просимо складати на пресовий фонд. Курінних, які дістають до розпродажі більшу скількість часопису, просимо до 1. березня обрахуватися за 1934 рік. Недбалі провідники будуть заявлені начальству і застановимо дальше висилання для них Пластуна.

ПОШТА РЕДАКТОРА.

В. В у й к о: Щиро дякую за надісланий цінний приспівок. Справа полагоджена по Вашому бажанню.

Ж м у т к о: Дякую. Пиши й дальше і заохочуй других.

В. М. Б. Цінні твої статті прийдуть в наступних числах.

П. П. Х. Чи не ліпше буде річ виглядати так?

О. Г. Р. Матеріял прийде в наступних числах. Дякую за надіслане. . .

Б. Б. Де дві пісні? Хиба й так можна?!

К. І. К. Де слово чести, хлопче?!

Орган українських відділів Союзу Пластунів Підк. Руси.
Виходить щомісяця, крім липня і серпня. Редагує; колегія.
Адміністратор: Я. ШЕПЕЛЬ.
Редакція і адміністрація: Севлюш, ул. Розсипала ч. 34.
З „Центральної друкарні в Севлюші“ в піднаймі Ігната Рота в Севлюші
Новинкові штемплі дозволені числом 14.545-IV.-1934.